

Ο καιρός της ζωής είναι καιρός για μετάνοια.

Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς.

Μετάνοια.

Πού έλαβε αρχή ο πραγματικός θάνατος που προξένησε και στην ψυχή και στο σώμα τόσο τον πρόσκαιρο, όσο και τον αιώνιο θάνατο; Όχι στον τόπο της ζωής; Γι' αυτό και ευθύς αμέσως – αλοίμονο – ο άνθρωπος καταδικάστηκε σε εξορία από τον Παράδεισο του Θεού, γιατί έκανε τη ζωή του θανατηφόρο και ακατάλληλη για το θείο Παράδεισο. Όστε και η αληθινή ζωή, η οποία και στην ψυχή και στο σώμα προξενεί την αθάνατη και αληθινή ζωή, θα λάβει την αρχή της εδώ, στον τόπο του θανάτου· κι όποιος δε σπεύδει να την κάνει εδώ κτήμα της ψυχής του, ας μην ξεγελά τον εαυτό του με κούφιας ελπίδες ότι θα τη λάβει εκεί. Ούτε να ελπίζει ότι θα λάβει τη φιλανθρωπία του Θεού εκείνη την ώρα· γιατί τότε είναι καιρός ανταποδόσεως και εκδικήσεως (Ιερ. 28:6) και όχι συμπάθειας και φιλανθρωπίας. Τότε είναι καιρός φανερώσεως θυμού και οργής και δικαιοκρισίας του Θεού (Ρωμ. 2:5)· καιρός που θα φανεί το δυνατό θείο χέρι να κινείται για να κολάσει τους απειθείς.

Αλοίμονο σ' αυτόν που θα πέσει στα χέρια του αληθινού Θεού (Εβρ. 10:31), αλοίμονο σ' αυτόν που θα δοκιμάσει εκεί το θυμό του Κυρίου και δεν έχει γνωρίσει από εδώ, μέσω του θείου φόβου, τη δύναμη της οργής Του και δεν προεξασφάλισε με τα έργα του τη φιλανθρωπία του Θεού, χρησιμοποιώντας όπως πρέπει τον τωρινό καιρό.

Γι' αυτό πράγματι μας παραχώρησε και τη ζωή αυτή ο Θεός, δίνοντάς μας τόπο μετάνοιας. Γιατί αν δεν ήταν έτσι, ευθύς με μία αμαρτία του ο άνθρωπος θα έχανε και τη ζωή του αυτή· τι όφελος θα είχε πια από αυτήν; Γι' αυτό και η απελπισία δεν έχει καμία θέση ανάμεσα στους ανθρώπους, αν και ο πονηρός με διάφορους τρόπους την υποβάλλει, όχι μόνον σ' εκείνους που ζουν με αδιαφορία, αλλά κάποτε και στους αγωνιστές.

Επειδή δηλαδή ο καιρός της ζωής είναι καιρός για μετάνοια, αυτό το να εξακολουθεί να ζει ο αμαρτωλός, είναι εγγύηση για όποιον επιθυμεί την επιστροφή του, ότι ο Θεός τον δέχεται. Κι αυτό, γιατί με την εδώ ζωή συνυπάρχει πάντοτε το αυτεξούσιο. Και είναι υπόθεση του αυτεξουσίου να προτιμήσει ή ν' αποφύγει το δρόμο της ζωής και του θανάτου, που προείπαμε· γιατί έχει τη δυνατότητα να αποκτήσει όποιο θέλει.

Πού λοιπόν να βρει θέση η απελπισία, αφού πάντοτε και όλοι μπορούν όταν θέλουν να αποκτήσουν την αιώνια ζωή; Αλλά βλέπεις το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού; Όταν απειθήσουμε, δε μας επιβάλλει από την αρχή τη δίκαιη τιμωρία Του, αλλά μακροθυμεί και μας δίνει καιρό επιστροφής. Στον καιρό αυτό της μακροθυμίας Του, μας δίνει εξουσία, αν θελήσουμε, να γίνουμε παιδιά Του. Τι λέω, να γίνουμε παιδιά Του; Να ενωθούμε με Αυτόν και να γίνουμε ένα πνεύμα μαζί Του.

Αλλά και στον καιρό αυτό της μακροθυμίας, αν εμείς βαδίσουμε τον αντίθετο δρόμο και αγαπήσουμε το θάνατο περισσότερο από την αληθινή ζωή, Αυτός δε μας αφαιρεί την εξουσία που μας έδωσε. Κι όχι μονάχα δεν την αφαιρεί, αλλά και μας ξανακαλεί κοντά Του και ψάχνει παντού ζητώντας μας για να μας επιστρέψει στα έργα της ζωής, όπως στην παραβολή του αμπελώνα (Ματθ. 20:1-16), από το πρωί μέχρι και το βράδυ της ζωής αυτής.

**Από το βιβλίο: ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ, Τόμος Δ'. Εκδόσεις
“Το περιβόλι της Παναγίας”, Θεσσαλονίκη 1997. Άγιος Γρηγόριος ο
Παλαμάς, Προς τη σεμνοτάτη μοναχή Ξένη, σελ. 249**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>